

Pierre Goursat

Workshop «Van gebedsgroep naar gemeenschap»,

Sessies van Paray-le-Monial

5 et 6 Juli 1979

Compassie oefenen

De workshop wordt ingeleid door Pierre Goursat en Zuster Ancilla Beretta (Italië). In die tijd hadden tal van gebedsgroepen moeilijkheden of ze wilden starten met een gemeenschap. Pierre Goursat nodigt hen nadrukkelijk uit om zich allereerst te openen voor anderen en te evangeliseren. In die periode waren verschillende Emmanuel-groepen uit Parijs begonnen met de straat op te gaan om te evangeliseren (bijvoorbeeld de gebedsgroep van Notre-Dame-des-Champs vanaf 2 Februari 1979), en dat was voor hen een bron van vernieuwing.

Wel, ik denk dat jullie allemaal een gebedsgroep hebben. (Rumoer: Ja) Van de andere kant, zijn er onder jullie mensen die in een levensgemeenschap leven? (Allerlei reacties) Eén ? Begint het? Goed. Ga door. (Een persoon vertelt over zijn ervaring)

Ik begin dan maar, met jullie instemming, bij het begin door het met jullie te hebben over een gebedsgroep. En dan zeg ik ook dat gebedsgroepen voortreffelijk zijn, maar na verloop van tijd beginnen ze om hun eigen as te draaien. Ik weet niet of jullie dat in de gaten hebben. Na één, twee, drie jaar begint men rondjes te draaien om de eigen as. En als je geen rondjes wil draaien, dan moet je de groep uitgaan en dan moet de groep naar buiten de straat op, om haar Cenakel te¹verlaten. «Om weg te gaan uit het Cenakel moet je voor anderen gaan zorgen. En als men rondjes draait dan is men de hele tijd bezig met navelstaren, men bidt, men is bij de Heer, men praat over het bidden, en dan blijft men alsmat bidden en het mondt nergens op uit ! De Heer zei zeker eerst : «Ga bidden in het Cenakel », en op de een of andere dag zegt hij tegen jullie: «Ga het Cenakel²uit ».

Dan krijgen we profetische woorden die luiden : «Ga evangeliseren in de hele wereld, ga er op uit zonder beurs en zonder schoeisel en ga dan evangeliseren. » Dan zeggen de mensen : «Luister, ik ga er toch echt niet op uit zonder schoenen. Dat is dus echt niet voor mij. Dat is maar een symbool. » En door alsmat over symbolen te praten, doen ze uiteindelijk helemaal niets en gebeurt er helemaal niets. Ik geef jullie het voorbeeld van de groep van de Assomption in Parijs, de grootste en meest dynamische groep van Parijs, Die zat in het 16e arrondissement, een bourgeoiswijk, en die mensen waren heel vriendelijk. Maar uiteindelijk begonnen ze in rondjes te draaien, en liep het niet meer. Ze kregen profetische woorden die alleen maar zeiden : »Ga de straat op, ga mijn naam verkondigen, ga er op uit zonder beurs en zonder schoeisel », ze kregen van die profetische woorden. En dan zeiden ze : Ja, ja, heel goed. dat is perfect » [En ze deden niets]. Zo is het een beetje gegaan met de encyclyek van Paulus VI over de evangelisatie³. Het is prachtig om te zien hoe men het klaarspeelt om die encyclyek uit te leggen en via A+B te bewijzen dat je alles moet doen behalve evangeliseren. Evangeliseren dat betekent : geen evangelisatie. Mooi, klaar. De mensen zijn echt verschrikkelijk want het enige waar ze bang voor zijn, dat is Jezus verkondigen. Dan leggen ze je uit dat evangelisatie, dat is iets cultureels, een sociaal product, dat is heel belangrijk, het humanisme, en dat allemaal. Maar over Jezus, daar praten we niet over. Dat is zo een beetje wat Daniel-Ange vanochtend⁴ tegen jullie zei⁴. Het is duidelijk dat een lijdende jesus die wordt uitgejouwd, die echt voor ons aan het lijden is, dat zoiets een schandaal is voor de Joden en waanzin voor de Grieken.⁵ Wel, tegenwoordig zijn we allemaal Grieken⁶. Dus dat gaat helemaal niet meer.

1 Zoals de apostelen na Pinksteren.

2 Met name kardinaal Suenens herhaalde dat vaak

3 De apostolische exhortatie Evangelii nuntiandi van 8 December 1975.

4 Daniel-Ange had op de ochtend van 5 Juli een onderricht gegeven met de titel "Het aangezicht van het Lam".

5 Zie 1Kor 1,23.

6 In onze tijd is het kruis waanzin, en men wil geen Jezus meer verkondigen, die is gestorven en verzezen.

Het is dus duidelijk dat met deze revolutie⁷, de mensen er zich volkomen van bewust zijn, de conservatieven er zich volkomen van bewust zijn dat een revolutie van liefde veel gevaarlijker is dan het communisme of wat dan ook! Want bij het communisme zeggen we bij onszelf: «Ze gaan tot aan een bepaald punt, ze gaan tot aan de atoombom», maar met de liefdesrevolutie, als wij liefdesgranaten gooien, tot hoe ver zullen wij dan gaan? Dat weet niemand. En mensen zijn bang. Ze zijn bang voor hun centen, ze zijn bang voor alles, ze hebben geen idee waar ze heen moeten. Dus dat maakt ze bang.

Zo ging het ook in de tijd van Jezus, toen hij Lazarus uit de dood wilde doen opstaan: het hele volk was vol bewondering, maar een aantal van die groep gingen onmiddellijk de Farizeeën waarschuwen en die zeiden: Hij is gevaarlijk! Als dit zo doorgaat, loopt iedereen achter hem aan.» Dus toen werd besloten hem te doden. Welnu, het is nog steeds hetzelfde verhaal.

Dat was waar ik kort geleden over sprak toen ik het had over technieken van deconditionering. Onze pers, die is zogenaamd heel goed, en daarin staat religieuze informatie. Ik noem het religieuze desinformatie, maar hoe dan ook! Dat is het ongeveer. En uiteindelijk, zolang het niet hinderlijk is, gaat het wel. Maar zodra we beginnen te praten over genezingen in Lourdes, dan raken die mensen in paniek! Want op dat moment verschijnt God op het toneel en als hij op het toneel verschijnt, waar moet het dan naartoe?

Het is dus duidelijk dat zolang onze gebedsgroepen klein zijn en alsmaar kleine dingen blijven doen, dan heeft de parochie daar geen last van. Dat gaat dus heel goed: Een gebedsgroep meer of minder, daar heeft niemand last van. Maar als je voor de zieken begint te zorgen, zegt men: «Alles bij elkaar is dat helemaal niet erg, want hoe dan ook, het is een zware opgave, als zij daarvoor willen zorgen dan is dat geregeld!» Maar wanneer je voor zieken begint te zorgen en je een echt medelevend hart begint te krijgen, dan verandert je dat beetje bij beetje. Daar is dan werkelijk een kracht van de Heer aan het werk, dan is er een zegen van de Heer aanwezig. En als jullie gebedsgroepen niet erg goed lopen en jullie er niet erg warm of enthousiast van worden, dan komt dat misschien op de een of andere manier omdat jullie niet met zieken bezig zijn. Dan ga je tegen me zeggen: “In mijn geval, ik heb maar een kleine gebedsgroep.» Dan zeg ik, «Luister, een kleine groep of een grote groep, je hebt hoe dan ook altijd zieken bij je in de buurt». Jezus zei het ook: «Jullie zullen altijd armen bij je hebben¹⁰». Welnu, de armen dat zijn de zieken, en dat zijn al die mensen die tegenwoordig in de psychiatrische ziekenhuizen zitten. Dat zijn mensen met angsten waar niemand iets aan doet omdat men zegt dat die angsten belachelijk zijn, dat ze er maar tegenin moeten gaan¹¹, enzovoort. Dus als jullie echt in je gebedsgroep erover denken om met een buurman of buurvrouw zieke mensen te gaan bezoeken, dan zal je hart beetje bij beetje smelten en zul je vervuld worden van liefde. En dan zul je de bewegingen van de Geest horen en zul je naar de Heer luisteren.

Snap je, paus Paulus VI heeft gezegd¹²: “De charisma’s zijn goed, maar de grootste van allemaal – hij verwees naar Sint Paulus¹³ – de grootste van allemaal dat is de liefde.” En dan zeggen ze: “O ja, de liefde dat is niet...”¹⁴ Maar de liefde dat is geen wilskracht, het is geen activisme, het is niet [alleen maar] naar de armen toe gaan, voor de armen zorgen, voor de zieken zorgen. Het is echt een hart hebben dat wordt bewogen door compassie. En dat hart, bewogen door mededogen dat is een geschenk, een charisma. Wij zijn het niet die dat in elkaar zetten, het is de Heer die het aan ons geeft omdat hij getroffen is wanneer hij ziet dat we voor de armen zorgen, dat we voor de mensen zorgen die lijden en die het dichtst bij zijn Hart zijn. Als je Jezus wilt ontmoeten, waar kun je dat doen? Bij de zieken, want hij zegt: «Je hebt het aan mij gedaan¹⁵» Dus dan ben je gelukkig! We zijn er zeker van in de waarheid te staan! En anderzijds weten jullie dat hij ook zegt [dat] als we niet voor de armen zorgen, als we niet voor de zieken zorgen, als we de gevangenen niet bezoeken, als we dat allemaal niet doen, dat we dan op de laatste dag daarop worden beoordeeld¹⁶. Hij zei dat we op de laatste dag zullen worden beoordeeld op de liefde.

Dus onze gebedsgroepen, onze vernieuwing in de Geest, dat is liefde! Als er geen liefde is, dan zijn het alleen maar grimassen. Dat heeft dan absoluut geen nut. We kunnen altijd bijeenkomen, maar dat zijn dan kippen die kakelen. Je hoeft alleen maar te gaan kijken, ze zitten hierachter¹⁷. Dat heeft helemaal geen zin! En dan zeggen ze: “Het is merkwaardig, in mijn groep bestaat afgunst; en dan heb je er één, die maakt een eigen groepje, een partij; en dan een ander iets anders; en een ander heeft daar weer kritiek op en zegt: «In die groep kom je wel binnen, maar je wordt niet opgevangen.» Dat bewijst dat er geen liefde is!

Ik denk dan terug aan de groep van de Assomption, want van die groep werd in het begin gezegd: “Nooit werden we ergens op zo’n manier ontvangen. Echt, er heerste zo’n warme sfeer van broederlijkheid!” En geleidelijk aan begon het er kouder te worden. En dat is ook wat de Heer ons gezegd heeft: “In de laatste dagen zal de liefde verkoelen¹⁸.” Dat is verschrikkelijk, zie je! Dat is het gebrek aan liefde. Dus als jullie willen dat je gebedsgroep goed en met diepgang draait, wel, dan moeten jullie naar de allerarmsten toe gaan!

7 Verondersteld wordt dat Pierre hier spreekt over de “revolutie” die wordt gebracht door het verkondigen van Christus.

10 Zie Joh. 12,8.

11 Opmerking die soms wordt gemaakt tegen depressieve mensen.

12 Toespraak in de Sint Pietersbasiliek tijdens de eerste bijeenkomst van de Charismatische Vernieuwing in Rome, Pinksteren 1975.

13 1Kor 13,13

14 Pierre op een misprijzende toon te spreken.

15 Mat. 25, 40

16 Zie Mat, 25, 41-43

17 Het schijnt dat er toen kippen waren vlakbij het “Parc des chapelains” waar de sessies plaatsvonden.

18 Mat 24,12

Hierover wil ik jullie natuurlijk ook nog één ding zeggen. Sommige mensen worden dan onrustig, zijn altijd een beetje opgewonden, en zodra ze iemand zien, willen ze die thuis opnemen. Ze zijn getrouwd, ze hebben drie kinderen, en dan nemen ze een alcoholist, of een drugsverslaafde of iemand die aan epilepsie lijdt mee naar huis, ze nemen iedereen mee, dat wordt dan een echte Spaanse herberg in dat huis! Dat is geen goede zaak! De familie zegt dan: «Luister, die zijn gek geworden.» Dus daar tussenin raken de kinderen getraumatiseerd. Zo kan dat niet! Hier is dus onderscheidingsvermogen noodzakelijk,

Maar niets let je, in plaats van dat je mensen mee naar huis neemt, om ze bij hun thuis op te zoeken! Jullie weten heel goed dat je een buurvrouw naast de deur hebt waarmee het niet goed gaat, en dat ze niemand heeft die naar haar omkijkt! Het is geen erg aardige dame. Je kunt haar gaan bezoeken. Als je met zijn tweeën of drieën naar haar toe gaat, als je dan van tevoren bidt en zegt: «Heer, wil haar echt raken in haar hart.» Jullie zullen verbaasd zijn [te zien] hoe jullie worden ontvangen. Als jullie dat echt doen, dan hebben jullie echt een geest van naastenliefde. Jullie hebben dan een warm hart en op dat moment komt de vreugde bij je binnen, je wil dan gaan lofprijzen, snap je?

En dan zeggen jullie tegen mij: «Dat dit is allemaal goed en wel, maar wat heeft het te maken met de gave van genezing?» Ik zeg dan: «Luister, maak je niet druk over de gave van genezing. Maak je druk over de gave van compassie.» En als je de gave van compassie hebt, dan is het Jezus die geneest. Hij zal de mensen genezen die hij wil genezen. Wij hoeven daar niet voor te zorgen. Aan de andere kant, als je de gave van genezing belangrijker vindt dan de gave van compassie, zul je veel mensen hebben die naar je toe komen en zeggen: «O, kijk eens! Ik heb die persoon die deze ziekte heeft en die andere.» Die mensen komen helemaal niet om te bidden, maar gewoon omdat ze iets wonderbaarlijks willen zien of omdat ze – en dat is volkomen normaal – iemand nodig hebben om voor een van hun mensen te zorgen. Dus zorg ervoor dat je eerst de gave hebt van compassie.

Wat zei pater Tardif ook alweer in Lourdes¹⁹? Hij zei, «maar ik heb maanden en maanden gebeden zonder een genezing te verkrijgen.» Maar hij bad niet om een genezing, hij bad voor de zieken. In zijn hart zei hij, «Heer, heb medelijden met hen, zorg voor hen.» En er zijn 36 manieren waarop de Heer voor mensen kan zorgen. Wij zijn het niet die kunnen weten hoe de Heer het aan wil pakken! Het eenvoudigste is dus om je daarvan bewust te zijn.

Aan de andere kant kunnen jullie tegen mij zeggen: «Maar we kunnen er misschien een activiteit²⁰ van maken.» Kijk, je hebt oecumenische groepen. Die oecumenische groepen zijn aan het denken: «Ach, we moeten de Heilige Maagd maar weglaten, we moeten de sacramenten weglaten.» Uiteindelijk gooien ze alles weg! Onder het voorwendsel van oecumenisch te zijn! Zoals kardinaal Suenens zei, dat is niet oecumenisch, dat is de kleinste gemene deler. Je gooit dan alle rijkdom van de Kerk weg om anderen een plezier te doen. Dat is geen streven naar de oecumene! Want als je bij de protestanten bent dan zeg je: «luister, mijn beste, ik bid tot de Heilige Maagd. Wel, jij bidt niet tot de Heilige Maagd, maar dat zou je niet ziek moeten maken! Dat doet geen kwaad, ik bid niet tot Satan! Ik bid tot de Heilige Maagd. Ik bid tot de Heilige Maagd, maar ik bid ook tot de Vader, de Zoon en de Geest! En hoe meer ik bid tot de Heilige Maagd, hoe meer dit me terugbrengt naar de Vader, de Zoon en de Geest. We gaan er maar niet over discussiëren want we zijn het niet met elkaar eens. Maar wat we wel kunnen doen dat is beseffen dat we dezelfde Heer liefhebben en dat we samen voor de zieken kunnen zorgen. Wel, we kunnen samen voor een zieke bidden!» Dat is alles!

Dus op dat moment komt liefde ons hart binnen, een liefde voor die bepaalde persoon, en samen hebben we dezelfde liefde voor een zieke persoon. En dat zorgt ervoor dat liefde tussen elkaar begint te groeien. Het is precies als in een gezin, een katholiek die met een protestant trouwt. Dus die gaan dan hun huwelijksnacht niet doorbrengen met discussiëren over theologie, of de Heilige Maagd nu wel of niet een goede zaak is. Ze houden rustig van elkaar en zeggen: «Heer, op een goede dag gaat u ons uitleggen hoe dat in elkaar zit!» En beetje bij beetje gaan ze vooruit!

Dus zo moet je het doen, echt de liefde op de eerste plaats zetten. Maar eerst je moet ook van je Kerk houden. Er zijn katholieken die altijd op alles kritiek hebben, ze zijn blij bij de protestanten te zijn, want ze zeggen: «Eindelijk ben ik bevrijd, want daar kun je zeggen wat je wil, je kunt denken wat je wil, en met de Kerk dit, en met de Kerk dat. Goed. Dan zeg ik: je zegt dat je oecumenisch bent, maar zo bouw je niet aan de oecumene, want jij, je houdt niet van je Kerk» Het eerste wat we voor de oecumene moeten doen is van je Kerk houden. En dan houden van je protestantse broeders en zusters. En pijn hebben vanwege de verdeeldheid. Vanaf dat moment gaat het goed. We moeten de liefde op de eerste plaats zetten. Echt compassie hebben.

19 De Gemeenschap Emmanuel had van 29 Juni tot 3 Juli 1979 een bedevaart van de Vernieuwing georganiseerd naar Lourdes en Nevers, met pater Tardif.

Tijdens die bedevaart vonden talrijke genezingen plaats.

20 Pierre dacht dat de oecumenische dialoog met de Protestanten allereerst zou plaatsvinden via gezamenlijke activiteiten van naastenliefde en evangelisatie en dat het mogelijk was op die gebieden samen te werken ondanks de theologische verschillen van mening.

En ik was erg blij dat Pater Halter vanochtend²¹ met jullie sprak over het gezin, over dat bepaalde gezin, over ouders, over kinderen, dat allemaal. Want compassie, dat hoeven we niet alleen maar met een zieke te hebben. Dat moeten het voor elkaar hebben. Elkaar vergeven. En [we moeten het doen] in de gebedsgroepen. Omdat men [soms in] een gebedsgroep zegt: Och, wat werkt die op mijn zenuwen bij de tongenzang!" Dus in plaats van in tongen te bidden, is het: "Ach! Dat werkt zo op mijn zenuwen!" Dan kun je beter gewoon bidden! Snappen jullie dat? We zijn de hele tijd bezig elkaar te beoordelen en bekritisieren. Dus hoe kunnen we dan liefde voor elkaar hebben? En als we barmhartig zijn, dan zeggen we [in plaats van] "Ach! Ze is vervelend," dan wordt het: "ze is misschien een beetje saai, maar hoe dan ook, prima." Zie je? En beetje bij beetje, komt de barmhartigheid.

Jullie gaan me nu vertellen dat dit kinderachtig is, dat jullie allemaal perfecte mensen zijn, dat alles prima in orde is. Dus als het zo goed gaat dan zou jullie groep het ook goed moeten doen! Dat komt dus omdat er juist een gebrek aan liefde is. En dat is geen kwestie van techniek! Als er geen liefde is, is het alsof er geen benzine in de auto zit: Je kunt doen wat je wil, die gaat niet rijden. Tijdens een oliecrisis, is er niets meer. Wel, als er geen liefde is, dan kom je niet vooruit.

Dus zie je, als jullie echt de zieken gaan bezoeken en jullie in de loop van de week voor die zieken bidden, dan dragen jullie samen dezelfde last, en dan bidden jullie daarvoor. Dus op dat moment denk je niet aan Mevrouw Hupsakee met haar scheve hoed en aan die andere die "iets tegen me zei, ik weet niet wat, maar ik heb het gevoel dat ik haar niet aardig vind". Dat soort dingen denken we dan niet.

We hadden een vriend uit Mexico, en hij zit daar. Hij vertelde me dat Franse priesters in Mexico een parochie hadden, en toen ze kregen er ook allerlei voorsteden erbij. Dus ze hebben een enorme baan, omdat ze er «kartonnen dozen-steden» bij hebben, weet je, ze hebben sloppenwijken, en al die arme mensen, die vijftien miljoen mensen die rondom de chique stad wonen, dat is echt verschrikkelijk! En dus, die ongelukkige priesters die daar werken, ik zou zeggen die gelukkige priesters die daar werken, die hebben geen tijd om na te denken over de vraag of ze al dan niet hun identiteit hebben verloren! Ze denken aan de anderen, ze denken niet langer aan zichzelf. Die denken niet langer aan hun theologische argumenten. En op dat moment zijn ze gered! Zo is het.

Maar dit is echt belangrijk! Zie je, je laat jezelf los en gaat naar de anderen toe. En als je dat doet, loopt de groep goed, Kijk. We zitten gevangen in een liefdesvuur. We bellen in de loop van de week. We zeggen: «Hallo, je weet wel, met hem het gaat beter!²²» – "ja, dat denk ik ook." En dan ga je samen bidden. En dan ontstaat er beetje bij beetje echte liefde. Dat is echt heel belangrijk. Het klinkt heel simpel, maar het is het ABC van een charismatische gebedsgroep. Omdat die gaven er zijn, die charisma's die er zijn en die echt gaan komen. En dan, op dat moment, als we naar de Heer luisteren, staat je hart open! En de Heer spreekt tot je. Hij zegt: «Luister, er is dit, er is dat.» We zijn open, we luisteren naar de bewegingen van de Geest. Maar als je egoïstisch bent, als je je goed voelt in je kleine comfort, je kleine zaakjes, wel, dan hoor je dat niet! Dan ben je helemaal doof. Je bent dan doof, zo is het. En hoe meer bourgeois we zijn, op de verkeerde manier, [hoe meer we doof zijn]. De communisten, die praten over de kleinburgers, en op dat punt zien ze het behoorlijk goed! Het zijn mensen die hun kleine dingetjes²³ hebben, maar die tegelijk bekrompen zijn. Ze hebben alleen maar kleine dingetjes. Alles is klein. Maar ze geven om hun kleine dingetjes. Dus dan zijn ze rijk. Ze zijn rijk. Het is verschrikkelijk! Dus, zie je, wat heeft het dan voor zin om die gebedsgroepen op te zetten? Echt waar! Dus maken we er nog veel meer. Zo heb ik sommige van die gebedsgroepjes gezien: de ene was nog droger dan de andere. Wat dan merkwaardig is, is dat ze veel groepen willen hebben – omdat ze macht willen hebben – dus maken ze een federatie van die droge groepjes. Dan krijg je figuren met een helemaal uitgedroogd leven, die de wijnstokken²⁴ tellen en zeggen: "Kijk, ik heb veel wijnstokken." Dan zeg je: «Ja, maar je hebt geen vruchten!» Dan zegt hij: «Dat geeft niet, ik heb een grote wijngaard.» Het is verschrikkelijk! Zo is het, dat is verschrikkelijk.

Soms zeggen ze in een gebedsgroep tegen die mensen: «Wat ga je doen in een gebedsgroep?» Want er bestaat rivaliteit, ze zijn het niet met elkaar eens, ze willen absoluut dit of iets anders. Dan moet je proberen zo lang mogelijk te bidden en dan raken die mensen meer ontspannen, en worden aardiger voor elkaar. Maar als je na een half jaar of een jaar merkt dat er vrijwel niets aan te doen is, dan moet je die groep rustig verlaten zonder een schandaal te veroorzaken en daarna ga je met zijn tweeën of drieën voor arme mensen zorgen. En dan bid je voor hen en zorg je voor hen, en kijk, geleidelijk aan vorm je een groepje. En mensen met een groot hart zullen samen met jullie aan het werk gaan en jullie worden dan een warme groep die gaat stralen. En beetje bij beetje zal die gaan groeien.

21 Pater Raymond Halter had kennelijk 's ochtends gepreekt bij de mis.

22 De zieke die bezocht is

23 Pierre bedoelt: hun kleine comfort, hun kleine zaakjes

24 Pierre vergelijkt de leden van de gebedsgroep met wijnstokken

En je moet heel goed weten dat als je armen gaat bezoeken dat zoiets geen filantropie is, het is naastenliefde, iets totaal anders, het is echt de liefde van de Heer! Dan ga je in aanbidding, en dan vraag je de Heer om je een hart van compassie te geven. En dan zal de Heer je hart beetje bij beetje openen en je de gave van onderscheiding geven. Omdat de duivel erg slim is, zegt hij: «Wel, die vent heeft een goed hart, hij is een beetje naïef, wel, ik ga hem eens een paar mensen in zijn poten spelen!» En je loopt in de val want hij stuurt je mensen die vervelend en onsympathiek zijn en die zich aan je vastklampen. Dan verlies je de moed en weet je niet meer wat je verder moet doen. Maar als je, voordat je begint, tot de Heer bidt met de vraag: «Waar moet ik naartoe? Waar leidt de Geest mij heen?» , Wel, je zult zien dat de Heer je naar een bepaalde plaats leidt, en je je eigen wil niet zult doen. Je zult naar

Een bepaalde plek gaan omdat de Heer je zal dwingen om daar naartoe te gaan.

om te vragen: «Waar moet ik naartoe gaan? Waar leidt de Geest mij heen?» , Wel, dan zul je zien dat de Heer je naar deze of gene plek leidt, en dat je niet je eigen wil gaat doen. Je zult naar die bepaalde plaats gaan omdat de Heer je daar naartoe duwt.

Je weet dat de Paulus bijvoorbeeld zei dat hij naar een bepaalde plaats toe wilde gaan en hij kreeg te horen: «De Geest staat je niet toe dat je daarheen gaat²⁵.» De Geest zei nee. En dan heeft hij een visioen en [de Heilige Geest] zegt tegen hem: «Ga naar Macedonië²⁶.» Dus laat hij zijn boel²⁷ liggen en gaat naar Macedonië. Bij de H. Franciscus Xaverius, gebeurde hetzelfde. Ik las in een boek over hem dat hij in India op één plaats was en toen, boem, ging hij ergens heen 3.000 mijl verderop. De andere missionarissen waren helemaal verbijsterd, ze zeiden: «Waar is hij naartoe?» Hij was vertrokken. Toen zeiden ze: «Er is toch genoeg werk hier, waarom gaat hij daar naartoe?» Hij ging daarheen omdat de Geest hem ergens naartoe duwde, zie je.

Dus je moet vooraf goed bidden om te zien waar je heen moet. En dan zal de Heer je zeggen hoe je dat moet doen. En beetje bij beetje zullen jullie je laten leiden. En omdat de Heer alles doet, zal het goed gaan. Want als niet hij het doet, dan blijft het menselijk. En het gaat om een kleine groep. Een groepje, weet je.

Toen onze groep in Parijs begon, waren we met zijn vijven. Een jaar later waren we met 500 mensen. Dus we waren met 100 maal zoveel mensen. Ik zei: «Je begrijpt dat wij het niet zijn die dat hebben gedaan!» Het is al zo moeilijk om iedere week in Parijs bijeen te komen, want de mensen hebben nog 36 andere dingen te doen. En verder deden we helemaal niets aan publiciteit. De mensen kwamen vanzelf. Dat bewijst dat het de Heilige Geest is die duwt.

Dus ik zeg dat er over de hele wereld een buitengewone vernieuwing aan de gang is. We [zien] dit bijvoorbeeld in Afrika. Stel dat we van de KAJ²⁸ zijn. Dan had je de KAJ in België, in Frankrijk, in een ander westelijk land. Er werd gezegd: «Nu gaan we de KAJ naar Afrika brengen.» Dan was die missionaris gekomen, die zou een federatie hebben gemaakt, en dan zou hij de landkaart in sectoren hebben verdeeld en zou dan hebben gezegd: «Op die manier zetten we groepen op.» Prima. Dat is goed, maar het is een menselijke manier, [terwijl] wat de Heer duwt, daar groeit iets. Het pakt hier, het pakt daar, het pakt naast de deur en we weten niet waarom. We organiseren een groep en het werkt niet. 200 kilometer verderop is een groep aan het starten, omdat de Geest er is. Dat stoort ons dus de hele tijd want het is de Geest die we moeten volgen.

Dus je ziet, we moeten goed opletten. Veel groepjes zijn ontstaan omdat een bepaalde persoon zijn eigen groepje wilde hebben. Hoeveel vrouwen zijn er niet die [hun eigen groep] willen hebben! In het verleden hadden ze salons, culturele salons, daar ontvingen ze Meneer A en mevrouw B. Nu doen ze dus aan mystiek. Ze hebben dan een groepje. Dus heeft zij haar eigen groepje. Dan ontvang je je vrienden, je kakelt en je kletst, en dan voel je je goed. En dan zeg je: «Maar dit dient helemaal nergens voor!» Het blijft gewoon een puur menselijke zaak. Dus je ziet, – en hier stop ik – ik bedoel: echt, waar het om gaat is om liefde in je hart te hebben en tot de Heer te bidden.

En wij²⁹, wij zeggen drie dingen: aanbidding, compassie, evangelisatie. Als je één op één tijd doorbrengt met de Heer en je tegen hem zegt: Maar Heer, de zondaars! Ik ben een zondaar. De anderen zijn zondaars. Maar echt, het is op dit moment verschrikkelijk voor die mensen, voor iedereen, voor mij, voor ons allemaal. Je moet ons echt laten zien wat we moeten doen.” En door hem zo lastig te vallen, laat de Heer het jullie zien. Dat we op die plaats moeten beginnen, dat we het op zo’n manier moeten doen.

25 Hand. 16,7.

26 Hand. 16,9.

27 Zijn eigen idee

28 Katholieke Arbeiders Jeugd, een beweging die Pierre al kende sinds zijn jeugd.

29 De Gemeenschap Emmanuel

Na die aanbidding heb je dus de compassie. En je zegt tegen de Heer: u moet mijn hart open maken! Het gaat veel te diep voor mij. Die persoon is vervelend, werkt me op de zenuwen. Het lukt me niet om voor zo iemand te zorgen." En beetje bij beetje toont de Heer zijn gezicht in die persoon. En beetje bij beetje lukt het je om te veranderen.

Maar dan gaan we van de lichamelijke compassie over naar de geestelijke compassie. We zeggen: Heer, die man is ziek. Ik moet echt voor hem zorgen. Maar kijk naar al die mensen in de stad die u niet kennen, die leven zonder u te kennen!" Dan voelen we ons gedwongen om de naam van Jezus te verkondigen. Kijk bijvoorbeeld naar Parijs. Tenslotte dit: vorig jaar – dit is een voorbeeld dat ik geef omdat je dit in elke stad kunt doen – heeft de Heer ons ertoe gebracht om in Mauritius te gaan evangeliseren. Jullie zullen moeten toegeven dat 14.000 kilometer verderop, dat zoiets niet gemakkelijk was! Vooral omdat we groepen hebben die behoorlijk goed werken. We stuurden daar twee of drie belangrijke figuren³⁰ naartoe, bijvoorbeeld Charles-Éric [Hauguel] die voor de liederen zorgt en als hij er niet zou zijn, kwam ons dat heel slecht uit! En uiteindelijk stuurden we hem toch daar naartoe. Het was buitengewoon! Omdat de Heer die personen had bewerkt en het werd een explosie. Dus Charles-Éric vertrok, Francis vertrok, en Bernadette, die de hele tijd met haar gitaar zit te glimlachen³¹, die ging ook! Dus voor een maand waren we die drie kwijt. Maar toen ze terugkwamen zeiden ze tegen ons:" maar jullie zijn hier aan het slapen! Jullie slapen helemaal! Daar is het fantastisch, het ontploft. De Heer is overal. Zwarten worden geëvangeliiseerd, Hindoes [ook]." Want op dat kleine eiland heb je alles wat je maar wilt. Je hebt tegelijk zwarte, gele, witte mensen, een absolute microkosmos, buitengewoon. En echt, het heeft hen bekeerd. Ze hebben toen een ontploffing van de Heilige Geest gevoeld, die overal doorheen ging. Dus zeiden ze: «Wat doen jullie hier? Jullie slapen!" Dat maakte ons wakker en we zeiden: «Vooruit, we gaan evangeliseren!» Dus we gingen de straat op! Daar troffen we zwarte mensen, gele mensen, iedereen! Natuurlijk! Maar je ziet ze niet, want je hebt altijd haast, je gaat naar je gebedsgroep, je hebt geen tijd om naar de mensen te kijken. En tenslotte wat hebben we gezien? Wie bleef er stilstaan? Dat waren niet de dames met bont jassen, het waren de moslims die zeiden: O, voor een keer zijn ze met ons bezig! Ze praten met ons op straat." En verder waren er zwarte mensen. En verder waren er verwarde mensen. Het waren altijd de kleine mensen die Jezus volgden. En dan zien we sommige mensen die helenaal worden omgekeerd, die plotseling beginnen te huilen! En dan zeggen ze tegen ons: «O, maar ik heb nog nooit iets over Jezus gehoord! Maar dit is buitengewoon!" En anderen zeggen tegen je: "Ha, eindelijk katholieken op straat! Want er zijn altijd de sektes die met ons praten. Katholieken zijn wel goede mensen, maar we zien ze niet, ze zitten in hun kerken. En we durven ons niet eens te laten dopen. We durven zelfs niet te zeggen dat we niet gedoopt zijn omdat dat schokkend is."

En dan heb je de Kerk en die weet dat, laten we zeggen 15%, niet eens 15% van de mensen praktiseren. Dus dat betekent dat van de 10 miljoen inwoners³², er 8.5 miljoen volledig van de Kerk zijn afgesneden. Maar dat is ongelooflijk! «Nee, zegt men dan, zo is het eenmaal.» Dus als we zeggen: "Nee, het is niet normaal dat het nu eenmaal zo is!" Als je de straat op gaat [kan dat veranderen]. Dus we zijn de straat op gegaan met 700³³ mensen uit verschillende gebedsgroepen, die om de beurt, elke dag van de week, in een bepaalde buurt evangeliseren. En dan is het fantastisch om te zien hoe de mensen er op af te komen en hoe ze samenkomen.

Dan gaan jullie tegen me zeggen: «Maar dat kan ik bijvoorbeeld in Paray-le-Monial niet doen, want met dat kleinburgerlijke gedoe...» En dan zeg je: «Hoe dat komt? Zo'n toespraak houden op straat, dat doe je niet." Het is dus duidelijk dat je dat in een klein provinciestadje niet kunt doen. Maar in een grote provinciestad is dat best mogelijk! Vooral in havensteden: Grote provinciesteden als Marseille, zoals Nantes, zoals Lyon, daar kunnen we dat alles overal doen! In Lille, overal. Maar in kleine steden kunnen we dat niet. Dus zeggen we: prima, er zijn altijd mensen die lijden, ziek zijn, ongelukkig zijn, verdrietig zijn." Dus we bidden en gaan op bezoek bij een of twee mensen. En dan tonen we medeleven. We hebben een geest van compassie. Maar die compassie is niet een menselijke compassie! Als je een iemand met kanker gaat bezoeken, en dan een kind met kanker, en dan nog zoiets, dan ben je helemaal verpletterd. Je denkt: «Dit is verschrikkelijk! Ik kan er niet meer tegen" of zoiets. Als je dan denkt dat je niet in staat bent om iets te doen, bedenk dan dat de Heer voor ons allen is gestorven en dat hij ons allemaal kent en dat hij voor ons lijdt, en dan zijn wij nutteloze dienaren en net als kinderen zeggen we: weet je, zo'n pijn. Wat kun je daarvoor doen?" We doen hele simpele dingen. En de conclusie is dat we niet worden getraumatiseerd door al dat lijden. We dragen het vreedzaam in ons hart en bieden het aan Jezus aan. We zeggen tegen hem: Jezus, u ziet alles, u kunt alles, daar. Degene die u liefhebt is ziek." En dat is alles. En dan gaan we naar huis. Maar we hebben iets gedaan! Je hebt je tijd niet doorgebracht met niets doen of verpletterd zijn. Je doet niets of je wordt verpletterd door het lijden. En de bovennatuurlijke compassie....

30 Twee of drie mensen met verantwoordelijkheden in Emmanuel

31 Charles-Éric Hauguel, Francis Kohn en Bernadette Jomard deden in Januari 1979 een missie op het eiland Mauritius om de Vernieuwing te versterken, dit op verzoek van Mgr Margéot, bisschop van Port-Louis, die aan Pierre Goursat hulp was komen vragen.

32 van de Parijse regio waarschijnlijk.

33 Pierre telt hier het de deelnemers aan de verschillende gebedsgroepen bij elkaar op. Maar die evangeliseerden niet samen: iedere groep evangeliseerde 's avonds in de wijk waar men normaal bijeenkwam.

Pierre goursat
en zijn broers en zussen

www.pierregoursat.com